

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 718/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom Mgr. Henrichom Schindlerom, Skuteckého 33, Banská Bystrica, proti uzneseniu Správneho súdu v Bratislave sp. zn. 7Sf/5/2024 z 19. septembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením správneho súdu sp. zn. 7Sf/5/2024 z 19. septembra 2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil správnenmu súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka (žalobkyňa) podala 12. júna 2024 správnenmu súdu správnu žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) č. 101362030/2024 z 9. mája 2024, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trnava (ďalej len „správca dane“) č. 100126773/2024 z 12. januára 2023, ktorým bola určená daň podľa pomôcok v zmysle § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2017 v sume 64 287,37 eur. Spolu s podanou správnu žalobou navrhla, aby správny súd tejto priznal odkladný účinok, ktorý odôvodnila tým, že okamžitým výkonom alebo inými právnymi následkami

napadnutého rozhodnutia jej preukázateľne hrozí závažná ujma, značná hospodárska a finančná škoda a že priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom. S poukazom na ekonomickú situáciu spoločnosti tvrdila, že okamžitý výkon správnu žalobou napadnutého rozhodnutia v daňovej veci by poškodil výkon jej podnikateľskej činnosti, má vplyv na jej účasť vo verejnom obstarávaní, ohrozuje ju na dôveryhodnosti a platobnej neschopnosti, keďže v dôsledku straty obchodných partnerov by nebola schopná vyplácať mzdy, dane a odvody.

3. Správny súd napadnutým uznesením návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe ako nedôvodný zamietol, keďže neboli naplnené hmotnoprávne podmienky na takéto rozhodnutie. Uviedol, že procesným predpokladom rozhodnutia o priznaní odkladného účinku správnej žalobe je návrh účastníka, z ktorého musí vyplývať, že okamžitým výkonom alebo inými právnymi následkami napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy hrozila závažná ujma, značná hospodárska škoda či finančná škoda, závažná ujma na životnom prostredí, prípadne iný vážny nenapraviteľný následok a priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom [§ 185 písm. a) Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“)], čo však sťažovateľka nepreukázala, resp. neosvedčila. Všeobecné tvrdenia sťažovateľky o dopade na jej podnikateľskú činnosť, druhotnú platobnú neschopnosť, stratu dôvery a pod. nie sú dostačujúce na priznanie odkladného účinku. Odkladný účinok nebolo možné v tomto prípade priznať z dôvodu absencie relevantných dôkazov osvedčujúcich tvrdenú hrozbu a z dôvodu nemožnosti posúdiť ekonomický a finančný stav sťažovateľky. Ani tvrdenie sťažovateľky o riziku vylúčenia z verejného obstarávania z dôvodu napadnutého rozhodnutia nebolo podľa správneho súdu samo osebe dostatočné na osvedčenie hrozby závažnej ujmy, značnej hospodárskej škody či finančnej škody žalobcu. Sťažovateľka nemôže automaticky a bez ďalšieho predpokladať úspešnosť vo verejných obstarávaní, do ktorých sa chce zapojiť. Správny súd uzavrel, že poukázanie na hypotetické následky a na následky, ktoré ešte ani nenastali, nepredstavuje dôvod na vyhovie návrhu na nariadenie odkladného účinku správnej žalobe.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Podstata sťažnostnej argumentácie spočíva v tvrdení sťažovateľky, že napadnuté uznesenie správneho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď správny súd nesprávne aplikoval § 258 v spojení s § 185 písm. a) SSP. Sťažovateľka vyjadruje presvedčenie, že na základe dôvodov uvedených v ňou podanom návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe bolo dostatočne preukázané, že v danom prípade boli splnené podmienky na priznanie odkladného účinku správnej žalobe v zmysle § 185 písm. a) SSP, keďže rozhodnutie žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie správcu dane, možno bez ďalšieho považovať za rozhodnutie, ktorého okamžitým výkonom sťažovateľke hrozila závažná ujma súvisiaca s výškou vymáhanej sumy, ktorá by pre sťažovateľku mala likvidačný charakter. Ide o hrozbu značnej finančnej ujmy, pričom takáto hrozba je jedným z dôvodov predpokladaných procesným predpisom pre priznanie odkladného účinku správnej žalobe. Správny súd tak svojím rozhodnutím, ktoré vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia naplnenia zákonom vyžadovaných podmienok priznania nároku na odkladný účinok správnej žalobe, zasiahol do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

5. Sťažovateľka je toho názoru, že svoj návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe dostatočne odôvodnila, keď okrem predloženia dokladov preukazujúcich jej tvrdenia podrobne rozpísala a preukázala aktuálnu ekonomickú situáciu obchodnej spoločnosti. Rovnako poukázala na fakt, že na trhu pôsobí 23 rokov, zamestnáva takmer 50 zamestnancov, v danom regióne patrí medzi kľúčových zamestnávateľov a od jej činnosti je závislých niekoľko desiatok ďalších spoločností v rámci Slovenskej republiky. Všetky záväzky voči štátu si vždy riadne a včas plnila a plní a nikdy sa nedostala do žiadneho omeškania. V tejto súvislosti namieta, že správny súd nepriznanie odkladného účinku správnej žalobe nedostatočne odôvodnil.

6. Sťažovateľka napokon poukazuje na neodôvodnené rozdiely v rozhodovacej praxi správneho súdu, ktorý v obdobných právnych veciach založených na totožnom skutkovom základe priznal správnym žalobám odkladný účinok (sp. zn. TT-14S/79/2022, sp. zn. TT-20S/79/2022, sp. zn. TT-20S/81/2022 a iné).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením správneho súdu (ktoré nadobudlo právoplatnosť 9. októbra 2024), ktorým správny súd zamietol návrh sťažovateľky na priznanie odkladného účinku jej správnej žaloby. Sťažovateľka je toho názoru, že v danom prípade dostatočne preukázala existenciu dôvodov na priznanie odkladného účinku.

8. Z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že skutkovo a právne obdobné veci sťažovateľky (týkajúce sa rôznych zdaňovacích období rokov 2014, 2015 a 2016) už boli opakovane predmetom jeho prieskumu, pričom uzneseniami č. k. II. ÚS 287/2024-14 z 28. mája 2024, III. ÚS 231/2024-12 z 24. apríla 2024, IV. ÚS 181/2024-40 zo 16. apríla 2024, I. ÚS 401/2024-16 z 3. júla 2024, II. ÚS 463/2024-17 z 24. septembra 2024 a inými) boli jej ústavné sťažnosti atakujúce uznesenia správneho súdu (ktorými zamietol návrhy sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žaloby) odmietnuté ako zjavne neopodstatnené.

9. Z takmer identickej argumentácie sťažovateľky prezentovanej v ústavnej sťažnosti, ktorá je predmetom predbežného prerokovania, možno vyvodiť, že odôvodnenie napadnutého uznesenia správneho súdu obsahovalo, čo sa týka právneho posúdenia veci, obdobné závery ako v iných veciach, ktoré už boli ústavným súdom preskúmané a rozhodnuté. Ústavný súd pritom nemá ani v tejto prejednávanej veci sťažovateľky dôvod odchyliť sa od svojich skôr vyslovených záverov, pričom v zmysle § 56 ods. 4 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na nich v plnom rozsahu odkazuje bez potreby ich opakovania.

10. Napokon po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že považuje záver správneho súdu o nesplnení podmienok na vyhovieť návrhu sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žalobe za ústavne akceptovateľný a z ústavného hľadiska tak nenachádza priestor, aby do tohto hodnotenia správneho súdu akokoľvek zasiahol. Napadnuté uznesenie nevybočilo z medzí ústavnosti a správny súd náležite interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia Správneho súdneho poriadku, pričom svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil.

11. Ani tvrdenie sťažovateľky o neodôvodnených rozdieloch v rozhodovacej praxi správneho súdu, ktorý v obdobných právnych veciach založených na totožnom skutkovom základe priznal správnym žalobám odkladný účinok, nie je spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia správneho súdu, ak predchádzajúce žaloby sťažovateľky, ktorými sa domáhala preskúmania zákonnosti iných rozhodnutí žalovaného, správny súd v merite veci zamietol rozsudkami sp. zn. TT-14S/79/2022 z 26. októbra 2023, sp. zn. TT-20S/79/2022 z 15. februára 2024, sp. zn. TT-20S/81/2022 z 15. februára 2024 a inými.

12. Ústavný súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľke nič nebráni podať opätovný návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe a relevantne súdu preukázať existenciu takých nespochybniteľných skutočností, ktoré predstavujú reálnu hrozbu závažnej ujmy či iného nenapraviteľného následku, ku ktorým by došlo okamžitým výkonom napadnutého rozhodnutia žalovaného (m. m. I. ÚS 53/2018).

13. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

14. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, je potrebné uviesť, že právna vec sťažovateľky sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej vyplýva, že vylučuje aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru na veci daňové, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, vo veci Jussila proti Fínsku, č. 73053/01, bod 45, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001 vo veci Ferrazzini proti Taliansku, sťažnosť č. 44759/98, body 24 a 31). Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých daňových veciach, kde daňové konanie považuje za konanie trestné.

15. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že správne orgány vo veci sťažovateľky neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti. Nie je tak naplnená požiadavka druhého kritéria z troch v zmysle tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie trestného charakteru a konštatovať aplikabilitu čl. 6 ods. 1 dohovoru (IV. ÚS 183/2021). Ústavný súd preto dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj vo zvyšnej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. decembra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu